

Запізнілий вірш

Наум Тихий

Давно вже проминули й пізні ляги.
Лише в однім на все село вікні
Ген вогник теплится удалині.
Стою схвильований... Де взяти зваги
Признатъ його своїм?
Це ж я — кудлатий
Вухастий підліток, ледь-ледь діждав,
Аби заснули врешті батько й мати,
Й таємну блимавку свою дістав.
Я щось пишу. Скоріш за все — віршую.
(Давно завівся цей за мною гріх).
Удень на річку кличуть, — я не чую;
На вигін — м'яч ганяти? Ні!
Утіх
Я уникаю. Тож не відривайте!
Як можна в іграх марнувати час?
Мені лиш тиші та паперу дайте, —
Писатиму. Як схочете, — й про вас.
Про вигін, річку, ліс... Про все на світі,
Що вдасться уложити на папір.
Ба, навіть про відьом несамовитих
Чи інше щось таке, що вір — не вір...
...Стою, дивлюся і зітхаю сумно.
Тут ні за ким не бачиться вини...
Та, Господи, якби ж то хтось розумний
Прийшов тоді й порадив: "Припини!
Звабливої побійсь омани, хлопче,
Дорога ця веде не до небес.
Хай навіть стежечку свою протопчеш,
Чи хтось помітить? Визнають тебе?
Усе життя ітимеш через терни.
Образи? Кпини? Зіб'єшся в лічбі...
А чим відплатиться твій труд галерний?"
Втім, це я — вже тепер — кажу собі...